

ELEGIYA

Ulduzlara uçan quşa dönəydim,
Ay da yollarıma nur ələyəydi.
Məğrur yerişinlə qoşa dönəydin,
Sənə Yer üzündə yer eləyəydim.

Dinlə kədərimin pıçılığını –
Mən yaxşı bilirəm ayrılıq nədi!..
Küləklər könlümün qışqırtısını
Kaş ki, kainata yaya biləydi.

Könüllər yaşadır gur nəfəsini,
Sənsiz hər bir anın öz qüssəsi var.
Müqəddəs səsinin xatirəsini
Anlada bilərmə çağlayan çaylar?

Bulud karvanına qoşulaq yenə,
Gəzim asımanı, hardasan görüm.
Çatıb ucalığa, yetişim sənə,
Əlimi əlindən yapışan görüm!

Acı göz yaşımı sel elə gəlsin,
Ey yağış, soyumur dərdimin odu.
Qüssədən qocalan Ay dilə gəlsin,
Söyləsin, ruhunun haradı yurdu?

Dağ idin, çiynimi dağlara verdim,
Dağların dərđini çəksə, dağ çəkər.

Sənə məhəbbətim dağlar qədərdir,
Yerini dağlardan soruşum bəlkə?

Bəlkə çinarlarla baş-başa verim,
Görən qovuşarmı boyum boyuna?
Gərək sənə yetə bu qəmli şerim,
Gərək sənə yetə... haqqım var buna.

Nurunu gözümdə saxlayım necə? –
Möcüzə yarartmaq gəlmir əlimdən.
Parçalan, ey zülmət, çəkil ey gecə,
Günəşə qovuşmaq istəyirəm mən!

Leyla Əliyeva

Azərbaycan. – 2006. – 12 dekabr.